

Iconomachorum hæresim confudit. Unde ab hæreticis imperatoribus varie relegatus, et carceribus traditus, in pulchra confessione consummatus est, sepultusque est a discipulo suo.

Eodem die commemoratio sancti Patris nostri Joannis Damasceni.

Hic fuit sub imperatore Leone Isaurico, et Constantino ejus filio, ex urbe Damasco, illustribus ortus parentibus, et orthodoxæ fidei observantia excellens. Cum vero parentem haberet virtutis admodum studiosum, ejus cura et diligentia omnem encyclopædiam edoctus est, et divinitus inspiratas Scripturas didicit bene perscrutari. Itaque Christianæ fidei studio accensus, relictis patriis opibus, B monasticam vitam amplexus est una cum Cosma, cujus laus est celeberrima in his melodiis et canticis, quæ de diebus festis conscripsit. Erat enim

Α ταῖς ἐκ τῶν Γραφῶν ἀποδείξεσιν κατήσχυε τὴν τῶν Εἰκονομαχῶν αἵρεσιν (36). Ὅθεν καὶ διαφόρως ἐξορισθεὶς παρὰ τῶν αἵρετικῶν βασιλέων, καὶ φυλακαῖς παραδοθεὶς, ἐν πάσῃ ὁμολογίᾳ ἐτελειώθη, ταφεὶς ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ.

omnis eruditionis et monasticæ institutionis particeps, quemadmodum et sanctus Joannes, qui orationis facultate, et sanctarum Scripturarum testimoniis impiam hæresim eorum qui sacras imagines impugnabant, vehementer confutans ac redarguens, multa erudite et accurate scripta reliquit: in quibus omnium fere quæstionum solutio invenitur. Cum vero ad multam et laudabilem senectutem pervenisset, excessit e vita beatus Joannes, antea Mansur appellatus, quo vocabulo et ipsius parentes appellabantur.

NOTÆ.

(36) Menologium Sirletanum quod Basiliano subjicio, nihil habet de exiliis et carceribus, quæ Joannes Damascenus ab imperatoribus Iconomachis

perpessus sit. Menologium istud Sirletanum, quod Latine editum est tom. II editionis Henrici Canisii, ad diem 29 Novembris, habet ut mox sequitur.

TESTIMONIA SELECTA

VETERUM

DE JOANNE DAMASCENO ET EJUS SCRIPTIS.

Synodus septima generalis quæ Nicææ in Bithynia celebrata est. Act. 6. Epiphanius contra anathematismos pseudo-synodi de Joanne.

Atqui Joannes, qui ab eis probri loco Mansur C appellatus est, quique, dimissis omnibus, Matthæum evangelistam æmulatus, Christum secutus est, majores divitias arbitratus thesauro omni Arabum, opprobrium Christi, et elegit potius affligi cum plebe Dei, quam temporalem habere jucunditatem peccati. Ipse itaque crucem suam et Christi portans, eumque secutus, pro Christo, ab Oriente per Christum tuba cecinit; non tolerabilem ducens vocum novitatem quæ in aliena regione facta erat, seu prævariatricem passionem rabidamque insaniam, quæ adversus sanctam Dei catholicam Ecclesiam erat armata. Sed hanc publicans, omnes exhortando et admonendo cautos reddebat, ne adducerentur cum operantibus iniquitatem; quærens in Ecclesiis antiquam legislationem teneri et pacificam constitutionem, quam Dominus discipulis suis tanquam insigne eorum qui de nomine ipsius appellantur, donavit, dicens: *Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis* ³⁶. His ergo reve-

Δ Ἰωάννης δὲ, ὃς παρ' αὐτῶν ὕβριστικῶς Μανσοῦρ προσηγόρευται, ἀφελὶς πάντα, Ματθαῖον τὸν εὐαγγελιστὴν ζηλώσας, Χριστῷ ἠκολούθησε, μείζονα πλοῦτον ἠγησάμενος τῶν ἐν Ἀραβίᾳ θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἴλετο μᾶλλον συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαθίας ἀπόλαυσιν. Αὐτὸς οὖν σταυρὸν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀράμενος, καὶ ἀκολουθήσας αὐτῷ, ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐξ ἀνατολῆς διὰ Χριστοῦ ἐσάλπισε, μὴ φορητὴν ἠγούμενος τὴν ἐν ἀλλοδαπῇ γεγонуῖαν καινοφωνίαν καὶ τὴν κατὰ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἄθεσμον συσκευὴν καὶ λυσσώδη μάχην· ἀλλὰ ταύτην θριαμβεύσας, πάντας παραινεντικῶς καὶ νοθετητικῶς ἠσφαλίζετο, μὴ ἀπαχθῆναι μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν, ζητῶν ἐν Ἐκκλησίαις τὴν ἀρχαίαν θεσμοθεσίαν κρατεῖσθαι, καὶ τὴν εἰρηναίαν κατάστασιν, ἣν ὁ Κύριος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὡς γνώρισμα τῶν τῷ ὀνόματι αὐτῷ κεκλημένων ἐδωρήσατο, λέγων· *Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν ἀφήμι ὑμῖν*. Τούτων οὖν

³⁶ Joan. xiv, 27.

τῶν αἰδεσίμων ἀνδρῶν, καὶ ἀξίων πίστεως οὕτως ἀναδειχθέντων ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, (Γερμανοῦ ΚΠ. Γεωργίου τῆς Κύπρου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ), τίς ἢ πρὸς αὐτοὺς ἐπαναστατικὴ συκοφαντία, καὶ οἷον φρικωδέστατη, ἦν καὶ φέρειν τις οὐ δύναται; Ὅντως ἀγνόημα ἠγνόησαν οἱ ταλαίπωροι, τὴν οἰκείαν γλῶσσαν ἀσχημῶνως ἀπογυμνώσαντες, Γερμανὸν τὸν μυστηφόρον θύτην, καὶ ἱερεᾶ Χριστοῦ, δῖγματον καὶ ξυλλογάτην ἀνομάσαντες, ὡσαύτως καὶ Γεώργιον καὶ Μανσοῦρ.

Actione septima ejusdem synodi.

Γερμανοῦ τοῦ Ὀρθοδόξου αἰωνία ἡ μνήμη.

Ἰωάννου καὶ Γεωργίου αἰωνία ἡ μνήμη.

Τῶν κηρύκων τῆς ἀληθείας αἰωνία ἡ μνήμη.

Ἡ Τριάς τοὺς τρεῖς ἐδόξασεν, ὧν ταῖς διαλογαῖς κατακολουθεῖν ἀξιοθείημεν, οἰκτιρμοῖς τε καὶ χάριτι τοῦ πρώτου καὶ μεγάλου ἀρχιερέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, πρεσβευούσης τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων· γένοιτο. Ἀμήν.

Stephanus monachus Byzantinus auctor Vitæ S. Stephani junioris martyris, Stephanum de Joanne Damasceno sic locutum refert.

Ἐν οἷς καὶ ὁ τιμιώτατος, καὶ σοφώτατος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς πρεσβύτερος, ὁ παρὰ τοῦ τυράννου τούτου Μανσοῦρ ἐπονομασθεὶς, παρ' ἡμῖν δὲ ὄσιος καὶ θεοφόρος, οὐκ ἐπαύσατο τοῦ γράφειν αὐτῷ, καὶ ἀποκαλεῖν ἐρρασελῆ, καὶ Μάμεθ, εἰκονοκαύστην τε καὶ μισάγιον, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπους, ἐπισκότους, κοιλιδοῦλους τε καὶ γαστρόφρονας, μάλιστα τοὺς ἵπποδρομικοὺς φιλάγωνας, καὶ φιλοθεάμονας Παστιλᾶν καὶ Τρικάκαθον, καὶ Νικολαίτην τε καὶ φιλοδαίμονα Ἀρτζύπιον, ὡς νέους Ὀρήθ, Ζήθ, Ζεβεε, καὶ Σαλμανάαν τε, καὶ Δαθάν, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦς ὡς τὴν συναγωγὴν Ἀβειρῶν ἀπεκάλεσεν.

Nicephorus Constantinopolitanus in historia, ubi de conciliabulo Constantini Copronymi imp.

Ὅρον δὲ πίστεως ἐκτίθενται, ἐν ᾧ ὑπεσημήναντο ἅπαντες, κακῶς καὶ δυσσεβῶς συμφρονήσαντες, τὴν τῶν ἱερῶν εἰκονισμάτων καθαίρεσιν ἐκφωνήσαντες. Καὶ ὡς περ νηπιωδῶς ἐπ' ἀγορᾶς ταῦτα ἀνεθεμάτιζον. Μεθ' οὗ καὶ Γερμανὸν τὸν ἀρχιερεᾶ Βυζαντίου γεγονότα, Γεώργιον τε τὸν ἐκ Κύπρου τῆς νήσου ὀρμώμενον, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀπὸ Δαμασκηνοῦ τῆς Συρίας, τὸ ἐπικλῆν Μανσοῦρ.

Theophanes in Chronographia ad annum 13 Leonis Isauri.

Ἐν δὲ τῇ κατὰ Συρίαν Δαμασκηνοῦ Ἰωάννης ὁ Χρυσορρόδας πρεσβύτερος καὶ μοναχός, ὁ τοῦ Μανσοῦρ, διδάσκαλος ἄριστος, καὶ βίῳ, καὶ λόγῳ προέλαμψεν.

Item ad annum 19 Leonis, ubi de Petro Majumensi.

Τοῦτον ἐγκωμίοις λόγων τετίμηκεν ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ καλῶς ἐπικληθεὶς Χρυσορρόδας διὰ τὴν ἐπανθοῦσαν αὐτῷ τοῦ πνεύματος ἐν τε λόγῳ καὶ βίῳ χρυσαυγῇ χάριν, ὃν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ δυσσεβὴς βασιλεὺς ἐτησίῳ καθυπέβαλεν ἀναθέματι, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐν αὐτῷ ὀρθοδοξίαν, καὶ ἀντὶ παππικοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Μανσοῦρ, ὃ ἐρμητεύεται λελυ-

rendis viris et fide dignis taliter in Ecclesia catholica demonstratis, quæ est adversus eos ingens accusatio, et quam hæc est horrenda, quam etiam ferre quis omnino non poterit? Vere ignorantiam ignoraverunt miseri, propriam linguam inhoneste denudantes, Germanumque antistitem sacrificatorem, et sacerdotem Christi, duplicis sensus hominem, et ligni cultorem nominantes, similiter et Georgium, et Mansur, etc.

Germani Orthodoxi æterna memoria sit.

Joannis et Georgii æterna mêmoria sit.

Prædicatorum veritatis, æterna memoria sit.

Trinitas tres clarificavit, quorum disputationes sequi mereamur, miserationibus et gratia primi et magni pontificis [XXXII] Christi Dei nostri, intercedente intemerata Domina nostra sancta Dei Genitrice, et omnibus sanctis: fiat. Amen.

Inter quas etiam honoratissimus et sapientissimus Joannes Damascenus presbyter (quem hic tyrannus Mansur nominat, nos autem sanctum et deiferum appellamus) eidem scribere, eumque hæreticum blateronem, Mahomet, Iconocastam et sanctorum hostem nuncupare non destitit: subjectos vero ipsi episcopos, ἐπισκότους, id est tenebriosos, ventris mancipia et belluones vocabat. In primis vero circorum et spectaculorum amatores Pastilani et Tricacabum, Nicolaïtam et dæmonum amicem Atzypium, novos Oreb, Zeb, Zebee, et Salmana, et Dathan, hisque subditam plebem congregationem Abiron nominabat.

In eo conciliabulo fidei canonem condiderunt de sacris imaginibus evertendis, cui ab omnibus impio consensu ac nefario subscriptum est, eæque pueriliter in foro anathemate damnatæ. Eadem et in Germanum Constantinopolitanum patriarcham dicta sententia est, et Georgium Cyprium et Joannem Damascenum cognomento Mansur.

Tum vero Damasci Syriæ Joannes Chrysorrhœas, Mansur filius, doctor egregius, sanctitate vitæ acque ac doctrina fulgebat.

Hunc sermonum encomiis honestavit sanctus Pater noster Joannes, qui rite cognominatus est Chrysorrhœas propter floescentem in ipso, tam quoad doctrinam, quam mores auri instar succulentem spiritus gratiam. Quem Constantinus impius imperator annuo submittebat anathemati propter exiniam ejus de recta fide sententiam;

cum aucto nomine Mansur appellaretur, quod redemptum significat, Judaico animo Manserum vocitatur, novum suæ ætatis præceptorem.

Anastasius Bibliothecarius Theophanis interpret ambo ista de Joanne Damasceno testimonia ad hunc modum Latine reddidit.

Porro in Syria penes Damascum Joannes presbyter et monachus, cognomento Chrysorrhœus, Mansur filius, doctor optimus, vita et verbo præfulsit.

Hunc declamationibus sermonum oravit sanctus noster Joannes, qui cognominatus est Chrysorrhœus, propter auream et fulgidam spiritus gratiam, quæ in ipso, tam verbo, quam in vitæ actu floruit: quem videlicet Constantinus impius imperator annuo

Joannes Zonaras lib. XV, § 6, ubi de conciliabulo Copronymi.

Post paucos dies tyrannus in forum venit cum patriarcha suo et sectatoribus episcopis, qui coram omni populo venerandarum imaginum venerationem interdixerunt, idololatris illis appellatis qui eas colerent: et anathemate notarunt inclitum Germanum, qui Constantinopolitanus patriarcha fuerat, et Georgium Cyprium, et doctrina virtuteque magnum Joannem Damascenum, qui hunc Dei hostem et patrem ejus per litteras sæpe impietatis arguit.

Cedrenus in compendio historiarum ad annum decimum Leonis Isauri.

Damasci Syriæ fuit Joannes monachus et presbyter Chrysorrhœus cognomento, Mansuris filius, quod Græce sonat *Lentrabum*, quem impius Judaico sensu Manserum appellavit. Hic sanctus Joannes una cum Cosma Majumensi episcopo, et Theophane, fratre Theodori Graptorum, melodi sive cantores sunt agnominati, eo quod melodiis comprehendissent eas cantilenas quæ in ecclesiis Christianorum canuntur. Erat enim sanctus hic Joannes et vita et sermone magister optimus, omni divina humanaque cognitione repletus.

Suidas in Joanne Damasceno.

Joannes Damascenus cognomento Mansur, vir erat [XXXIII] illustrissimus, ætatis suæ nulli eorum qui doctrina illustres fuerunt, secundus. Ejus scripta permulta sunt, et præcipue philosophica, necnon in sacram Scripturam parallela selecta, et canticorum canones iambici et oratione soluta. Eodem etiam tempore Cosmas Hierosolymitanus floruit, vir ingeniosissimus, et omnino spirans illam suavem modulationem musicam. Illi autem canticorum canones Joannis et Cosmæ nullam cum aliorum carminibus comparisonem admiserunt, nec admittent usque ad hujus ævi finem.

Ex Menæis ad diem 4 Decembris.

Quem te nominabimus, o sancte? Theologum Joannem, an Davidem carmina canentem? citharam spiritu resonantem, an tibiam pastorem, dum aures simul et mentem mulces, dum Ecclesiæ or-

A τριτάτος, Μανζήρον Ἰουδαϊκῶ φρονήματι μετωνομάσας, τὸν νέον τῆς ἑλικίας διδάσκαλον.

propter eminentem orthodoxiam ejus anathemati submittebat, et pro Mansur, quod ejus avitum nomen est, quodque redemptus interpretatur, sensu Judaico novum Ecclesiæ magistrum Manserum mutato nomine vocitabat.

Hæc eadem, ut cætera, ex Anastasii Bibliothecarii translatione operum Theophanis habet Paulus Diaconus in Historia miscella.

Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῷ Φώρῳ παραγενόμενος ὁ τύραννος οὗτος μετὰ τοῦ πατριάρχου αὐτοῦ, καὶ τῶν ὁμογνωμονούντων αὐτῷ ἐπισκόπων, ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν ἀπηγόρευσαν, εἰδωλολάτρας τοὺς ταύτας σεβομένους καλέσαντες, καὶ ἀναθέματι καθυπέβαλον τὸν τε ἀσθεμον Γερμανὸν, πατριάρχην τῆς Κωνσταντίνου γενόμενον, καὶ τὸν ἐκ Κύπρου Γεώργιον, καὶ τὸν μέγαν ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν, ὃς πολλάκις τὸν θεομάχον ἤλεγξε τοῦτον καὶ τὸν αὐτοῦ πετέρα δι' ἐπιστολῶν ἀπεθεῖν.

ad annum decimum Leonis Isauri.

Ἐν δὲ τῇ κατὰ Συρίαν Δαμασκῶ Ἰωάννης μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος ὁ Χρυσορρόας, ὁ τοῦ Μανσοῦρ, ὃ ἐρμηνεύεται *Λέντραβος*, ὃνπερ ὁ δυσσεβὴς Μανζήρ Ἰουδαϊκῶ φρονήματι μετωνόμασεν. Οὗτος ὁ ὄσιος Ἰωάννης καὶ μελωδὸς ὠνομάσθη μετὰ Κοσμᾶ ἐπισκόπου τοῦ Μαΐουμᾶ, καὶ Θεοφάνους ἀδελφοῦ Θεοδώρου τῶν γραπτῶν, διὰ τὸ αὐτοὺς μελωδῆσαι τὰ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν Χριστιανῶν τετυπωμένα ψάλλεσθαι. Ἦν γὰρ ὁ ἅγιος Ἰωάννης οὗτος τῷ τε βίῳ καὶ τῷ λόγῳ διδάσκαλος ἀριστος, πάσης γνώσεως θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης ἐμπεπλησμένος.

Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ὁ ἐπικληθεὶς Μανσοῦρ, ἀνὴρ ἦν ἔλλογιμώτατος, οὐδενὸς δεῦτερος τῶν κατ' αὐτὸν ἐν παιδείᾳ λαμπάντων. Συγγράμματα αὐτοῦ πάνυ πολλὰ καὶ μάλιστα φιλόσοφα, εἰς τε τὴν θείαν Γραφὴν παράλληλοι κατ' ἐκλογὴν, καὶ οἱ ἀσματικοὶ κανόνες λαμβικοὶ τε καὶ καταλογάδην. Συνήκμασε δὲ αὐτῷ καὶ Κοσμᾶς, ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων, ἀνὴρ εὐφύεστατος, καὶ πνέων μουσικὴν ὅλως τὴν ἐναρμόνιον. Οἱ γοῦν ἀσματικοὶ κανόνες Ἰωάννου τε καὶ Κοσμᾶ, σύγκρισιν οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ δέξαιντο μέχρις ἂν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος περαιωθῆσεται.

Τί σε ὀνομάσομεν, ἅγιε; θεολόγον Ἰωάννην, ἢ Δαβὶδ τὸν μελωδόν; πνευματέμφορον κινύραν, ἢ αὐλὸν σημαντικόν; γλυκαίνων ἀκοὴν τε καὶ διάνοιαν, εὐφραίνων Ἐκκλησίαν τὰ συστήματα, τοῖς μελιέρῳ-

τοῖς σου φθέγμασι καταγαλίζων τὰ πέρατα· ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσω, θεσπέσιε Ἰωάννη, γλυκύρρημον; φαινότατε ἀστήρ, ὁ τῇ αἴγλῃ τῆς Τριάδος ἐλλαμφοῦς, τὸ ὀπτικὸν εἰσδύς εἰς τὸν γνόφον τοῦ πνεύματος τοῦ θείου, ἐμυθήσῃ τὰ ἀπόρρητα· ὡς Μωσῆς διασάφηςας τὴν μουσικὴν καλλιπέπειαν, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσω, αἰοδίμε; δαδοῦχον φαεσφόρον, εὐκλεῆ ὑφηγητὴν, λειτουργὸν ἢ θεωρὸν τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ἀστέρα Ἐκκλησίαν ἀγαλίζοντα, λυχνίαν τοῦς ἐν σκότει καταλάμποντα, ἢ ὄργανον εὐηχέστατον, ἢ σάλπιγγα καλλικέλαδον; ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πάτερ Ἰωάννη πάνσοφε, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ κατεφαίδρυνας ἄσμασιν ἐνθεαστικώτατα, μελωδῶν παναοίδιμε, τῇ ἐνεργείᾳ πάτερ τοῦ Πνεύματος τὴν σὴν κινύραν ἀνακρούμενος, τὴν παναρμόνιον τοῦ Δαβὶδ μιμούμενος, ἦν ἐνηχῶν θεοῖς μελωδήμασι πάντας κατέβηξας.

Ex Martyrologio Romano, ad diem 6 Maii.

Damasci natalis beati Joannis Damasceni sanctitate et doctrina celebris, qui pro cultu sanctarum imaginum verbo et scriptis adversus Leonem Isauricum strenue decertavit: cujus jussu cum ei

In additionibus Carthusianorum Coloniensium ad Usuardi Martyrologium.

Constantinopoli depositio sanctæ memoriæ Joannis Damasceni, doctoris egregii, nec minus vita et miraculis clari.

Ex Martyrologio Maurolyci annis 1564, 1570 et 1578, Venetiis edito.

Constantinopoli sancti Joannis Damasceni presbyteri, moribus et doctrina clarissimi tempore Theodosii tertii.

Sigebertus Gemblacensis libro de viris illustribus cap. 75.

Joannes presbyter et monachus, de Damasco Syriæ, vita et doctrina clarus, cognomento Chrysorrhoas, animatus scriptis Gregorii papæ quibus impugnabat impietatem Leonis imperatoris, scripsit et ipse Græcis Græce contra Leonem imperatorem.

Hugo Etherianus, de hæresibus quas Græci Latinis devolvunt, lib. III, cap. 7.

Joannes quoque Damascenus similiter Patrum vestigia dum imitatur, scribit hæc: Imago Patris Filius est, et Filii Spiritus.

Item libro III, cap. 12.

Idecirco est in Trinitate ordo, etsi ab homine impossibile sit sciri qualis sit. Et immediate quidem Filius, mediate vero Spiritus a Patre proveniunt. Ait enim Damascenus: Per Filium datur Spiritus, et ab omni creatura participatur.

Rursum, cap. 12.

Solus vero Damascenus Joannes dissidere a magno Cyrillo aliisque sanctis Patribus videtur, si tamen ita scribit: Spiritum ex Patre dicimus, et Spiritum Patris nominamus: ex Filio autem Spiritum non dicimus, Spiritum vero Filii nominamus. Verumtamen Scriptura sic habente, non discordat hic sanctus a Latina veritate, hoc ad consuetudinem Ecclesiæ Græcorum referendo, quam non esse Spiritum ex Filio confitetur usque in hodiernum. Quippe si Spiritum Patris et Filii nominamus, ut sanctus iste vir asseverat, aut æqualiter et similiter confitendum est, Spiritum esse utriusque, aut inæqualiter, aut dissimiliter, etc.

Ptolemæus Lucensis ordinis Prædicatorum, Torcellensis episcopus, in Historia ecclesiastica ms., ubi de Eugenio III, pontifice.

Eodem tempore Joannes Damascenus de Græco in Latinum est translatus³⁷.

NOTÆ.

(37) Magister Sententiarum, sanctus Thomas, alique de schola theologi, Joannem Damascenum

passim in theologicis tractatibus citant, quorum loca contexere nimis longum foret.

Ex libro Joannis Becci patriarchæ Constantinopolitani de processione Spiritus sancti, cap. 12, n. 19, t. II, Græciæ orthodoxæ.

Quod si laudatis expositionibus, et mutuam dictorum [XXXIV] Scripturæ conciliationem examines, neque dictum a Damasceno theologo, *ex Filio vero Spiritum non dicimus*, turbas ciebat. Namque ab iis, qui, ex solo Patre, vocem in sententiam Basilianæ expositionis accipiunt, dignoscetur, quemadmodum etiam initio orationis fassi sumus, qua ratione et hic Damascenus theologus non tanquam ex ipso sed tanquam per ipsum procedentem Spiritum asseruit, et quomodo aliis in locis, *ex Filio autem Spiritum sanctum non dicimus*, declaravit. Namque, cum ad Patrem universa causalitas deferatur, prima causa Pater asseritur, et cum prima causa sit, propterea et sola causa ab æquis cognitoribus qui fidei decreta præscribunt, creditur. Nullus itaque locus dubitandi relinquitur, ne cognoscamus, propterea, *ex Filio Spiritum non dicimus*, Damascenum dixisse, ne quis primam causam et principium Spiritus Filium existimaret. Etsi enim, ut nonnulli opinantur, propterea sanctus dixit, *ex Filio autem Spiritum non dicimus*, ut Filium a Patre sejungeret, nunquam dixisset, *non tanquam ex ipso, sed veluti per ipsum procedens*. Nam a Patre Filii sejunctio, quemadmodum a me dictum est, nunquam in Spiritus a Patre existentia illud *per Filium*, admittet.

Ex ejusdem Joannis Becci oratione II, in tomum Cyprii. Græc. orthodox. T. II.

Verumtamen Damascenus, qui terrarum orbem propria theologia replevit, hæc minime approbaverit: Productor enim, ait, per Verbum Pater: et ubinam suum locum obtinebit illud, *contigue*, in eo quod producitur?

Ex Volaterano.

Joannes Damascenus, Damasci natus, Hebræus, puer Constantinopolim venit, ubi liberalibus artibus legitime imbutus, et ad Christum conversus, monachi habitum sumpsit, simul et docebat. Captus deinde in littore maris a piratis Saracenis, postea a Theodosio redemptus, magister ejus epistolarum fuit. In suspicionem produtionis ve-

Ex Joannis Trithemii De scriptoribus ecclesiasticis libro

Joannes monachus et presbyter Damascenus, vir doctus et sanctus, de quo miranda narrantur, propter excellentiam doctrinæ et vitæ sinceritatem, in magno pretio habitus apud Constantinopolim, prælatus monachorum constitutus, multos ab iniquitate avertit. Scripsit Græco sermone non pauca profundi sensus opuscula, sed pauca eorum ad nostras

Et aliquanto inferius ex eodem ejus libro.

Joannes monachus et presbyter, cognomento Chrysorrhœas, natione Damascenus ex Syria, vir

¹⁷ Joan 1, 18.

Α Εἰ γὰρ ταῖς ῥηθείαις προτέχειν ἐπιστατικώτερον ἐξηγήσει, καὶ τὸν πρὸς ἄλληλα συμβιβασμὸν τῶν Γραφικῶν ῥήσεων ἐρευνᾷς, οὐδὲ τὸ ῥητὸν ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ ἐκ τῆς Δαμασκοῦ θεολόγος ἔφη, τὸ, Ἐκ τοῦ Υἱοῦ δὲ τὸ Πνεῦμα οὐ λέγομεν, ταραγμὸν σοι ἐμποιήσει τινά. Τοῖς γὰρ τὴν ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς φωνὴν εἰς τὴν ἔννοιαν προσιεμένοις τῆς ῥηθείας παρὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἐξηγήσεως, συνδιαγνωσθήσεται, ὡς καὶ ἐν καταρχαῖς τοῦ λόγου εἰρήκειμεν, ὅπως καὶ οὗτος ὁ ἐκ τῆς Δαμασκοῦ θεολόγος, οὐκ ὡς ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς δι' αὐτοῦ ἐκπορευόμενον ἔφη, καὶ ὅπως ἐκ τοῦ Υἱοῦ δὲ τὸ Πνεῦμα οὐ λέγομεν, ἐν ἄλλοις ἐθεολόγησεν. Ἐπεὶ γὰρ διὰ τὸ εἰς τὸν Πατέρα τείνεσθαι τὸ πᾶν τῆς αἰτίας, πρῶτον αἰτιὸν λέγεται ὁ Πατήρ, καὶ διότι πρῶτον αἰτιον, διὰ τοῦτο καὶ μόνον τοῖς εὐθυγνώμοσι πιστεύεται τῶν δογματιστῶν, οὐδεμίᾳ λοιπὸν ἀμφιβολίας πρόφασις λείπεται, μὴ διαγινώσκειν, ὡς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα οὐ λέγομεν, ὁ Δαμασκηνὸς ἔφη, ἵνα μὴ τις τὴν πρώτην καὶ ἀρχὴν τοῦ Πνεύματος τὸν Υἱὸν εἶναι δοξάσῃ. Εἰ γὰρ, ὡς τινες ὑπειλήφασι, διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος ἔφη, Ἐκ τοῦ Υἱοῦ δὲ τὸ Πνεῦμα οὐ λέγομεν, ἵνα διαστείλῃ τὸν Υἱὸν ἀπὸ τοῦ Πατρὸς, οὐκ ἂν ποτε ἔφη, Οὐκ ὡς ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς δι' αὐτοῦ ἐκπορευόμενον. Ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ Πατρὸς διαστολή τοῦ Υἱοῦ, ὡσπερ μοι καὶ προεῖρηται, οὐκ ἂν ποτε ἐν τῇ τοῦ Πατρὸς ὑπάρξει τοῦ Πνεύματος παραδέξαιτο τὸ διὰ τοῦ Υἱοῦ.

Γ Ἄλλ' ὁ ἐκ Δαμασκοῦ, τὴν οἰκουμένην τῆς οἰκείας πληρώσας θεολογίας, οὐ ταῦτα βούλεται· Προβολεὺς γὰρ, φησὶ, διὰ λόγου, τοῦ Πνεύματος ὁ Πατήρ· καὶ ποῦ τὴν οἰκείαν χώραν ἔξει τὸ, προσεχῶς, ἐπὶ τοῦ προβλήματος;

niens, dextera ei ablata est. Verum postquam prehensus, qui litteras proditorias stylo Damasceni probe assimilaverat, in honore apud imperatorem fuit. At ille in cœnobium regressus, ibi decessit. Scripta ejus utilia ab utraque recipiuntur Ecclesia.

D manus pervenerunt. Legi tantum opus illud insigne.

Traditionis Orthodoxæ fidei, libros IV, *Deum nemo vidit unquam* ¹⁷.

Historiæ Barlaam et Josaphat, librum unum.

De cæteris nihil vidi.

Claruit sub Theodosio devotissimo principe, anno Domini cccxc.

in divinis Scripturis et in sæcularibus litteris eruditus, et non minus vita quam scientia clarus,